

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ (reliability) ด้วยวิธีการหาค่าความคงที่ภายนอกชนิดสอบซ้ำ (test-retest method) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ pearson product moment correlation
2. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้างของโรคซึมเศร้า ตามหลักเกณฑ์ DSM-III-R โดยใช้ χ^2 -test
3. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (construct validity) ของแบบสัมภาษณ์ โดยใช้สถิติ t-test independent
4. วิเคราะห์ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (Criteria related validity) โดยการหาค่าความเที่ยงตรงตามสภาพ (concurrent validity) ด้วยวิธีการ
  - 4.1 หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างผลของแบบสัมภาษณ์ กับการวินิจฉัยของจิตแพทย์ โดยการหาค่า chi-square test และค่าสหสัมพันธ์แบบ phi (ϕ)
  - 4.2 วิเคราะห์หาค่าน้ำหนักในการจำแนก โดยการวิเคราะห์จำแนกประเภท (discriminant analysis)
5. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (validity) ของแบบสัมภาษณ์ ตามคุณสมบัติของเครื่องมือ เพื่อใช้ในการวินิจฉัยโรคทางจิตเวช โดยใช้วิธีทดสอบเชิงระบาดวิทยา เพื่อหาค่าความไว (sensitivity) ค่าความจำเพาะ (specificity) ค่าการคาดคะเนของแบบสัมภาษณ์ (predictive value)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ (reliability)

ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ CIE ฉบับพัฒนา ซึ่งผู้สัมภาษณ์เป็นผู้สัมภาษณ์ผู้เดียวตลอดการวิจัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สูงอายุที่ป่วยด้วยโรคซึมเศร้า จำนวน 21 คน ด้วยวิธีการสอบซ้ำ เวลาที่ใช้สัมภาษณ์เฉลี่ย 18 นาที ระยะเวลาทั้งช่วงระหว่างการ

สัมภาษณ์เข้าเท่ากับ 7 วัน ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ได้เป็นการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ pearson product moment correlation มีค่าเท่ากับ 0.92

2. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้างของโรคซึมเศร้า ตามหลักเกณฑ์ DSM-III-R

การวินิจฉัยโรคซึมเศร้าตามหลักเกณฑ์ของ DSM-III-R จะพิจารณาอาการของผู้ป่วยจาก 5 ข้อ ใน 9 ข้อ โดยมีอาการในข้อ 1 หรือ 2 ประกอบด้วยทุกครั้ง ซึ่งจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 414 คน มีอาการของโรคซึมเศร้าในแต่ละข้อ ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงความแตกต่างของสัดส่วนของผู้สูงอายุที่มีอาการของโรคซึมเศร้า ตามหลักเกณฑ์การวินิจฉัยโรค ตามหลัก DSM-III-R ในกลุ่มผู้สูงอายุปกติ และกลุ่มโรคซึมเศร้า

อาการของโรคซึมเศร้า ตามหลักเกณฑ์ DSM-III-R	กลุ่มโรคซึมเศร้า		ผู้สูงอายุ กลุ่มปกติ		X ²
	(n = 62)		(n = 352)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
1. อารมณ์เศร้า	35	62.90	13	3.69	143.15**
2. ความสุขลดลงอย่างมาก	51	82.26	17	4.83	230.23**
3. เบื่ออาหาร น้ำหนักลด	22	35.48	14	3.98	65.91**
4. นอนไม่หลับหรือหลับมาก	55	88.71	35	9.94	192.23**
5. กระวนกระวายหรือเซื่องซึม	33	53.23	16	4.55	119.72**
6. อ่อนเพลียไม่มีแรง	50	80.65	24	6.82	195.73**
7. รู้สึกไร้ค่า รู้สึกผิด	37	59.68	10	2.84	169.21**
8. สมาธิเสีย ลังเลใจ	54	87.09	15	4.26	260.44**
9. มีความคิดอยากตาย	51	82.26	4	1.14	301.10**

**P < .01

หมายเหตุ ผู้ป่วย 1 คน สามารถตอบคำถามได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 3 สัดส่วนผู้สูงอายุที่มีอาการตามหลักเกณฑ์การวินิจฉัยโรค ตามหลัก DSM-III-R ในกลุ่มผู้สูงอายุปกติและกลุ่มโรคซึมเศร้า เปรียบเทียบโดยใช้ X²-test พบว่าทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในทุกหลักเกณฑ์ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

3. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (construct validity) ของแบบสัมภาษณ์

ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (construct validity) คือ ความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมของข้อคำถามกับพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมายของสิ่งที่ต้องการจะวัด ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยตรวจสอบ โดยใช้วิธี known group technique และใช้สถิติ t-test independent เป็นการเปรียบเทียบ ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สถิติเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประชากร 2 กลุ่ม โดยการใช้การวินิจฉัยของจิตแพทย์เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ผู้สูงอายุ				t-test
	กลุ่มโรคซึมเศร้า		กลุ่มปกติ		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
เกณฑ์ที่ 1 อารมณ์เศร้าหมองเกือบตลอดวัน เกือบทุกวัน ซึ่งเป็นความรู้สึกของผู้ป่วยเอง หรือเป็นสิ่งที่ผู้อื่นสังเกตเห็นได้ (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 4)	.6290	.487	.0369	.189	9.45**
เกณฑ์ที่ 2 รู้สึกเบื่อ ความสนใจหรือความสนุกสนานร่าเริงลดลงไปมาก อาการเป็นเกือบทั้งวันหรือเกือบทุกวัน ผู้ป่วยรู้สึกเอง หรือจากที่ผู้อื่นสังเกตเห็นได้ว่า ผู้ป่วยมีความเฉื่อยชา หรือเชื่องซึมตลอดเวลา (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 5)	.8226	.385	.0455	.209	15.49**

ตารางที่ 4 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ผู้สูงอายุ				t-test
	กลุ่มโรคซึมเศร้า		กลุ่มปกติ		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
<p><u>เกณฑ์ที่ 3</u> น้ำหนักของร่างกายลดลง หรือเพิ่มขึ้นอย่างเห็นชัด เช่น น้ำหนักลดลงมากกว่าร้อยละ 5 ของน้ำหนักร่างกาย ภายในหนึ่งเดือน โดยที่ผู้ป่วยไม่ได้พยายามลดน้ำหนัก (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 1, 2, 3)</p>	.3548	.482	.0398	.196	5.07**
<p><u>เกณฑ์ที่ 4</u> นอนไม่หลับ หรือนอนหลับมากกว่าปกติเกือบทุกวัน (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 6, 7, 8)</p>	.8871	.319	.0994	.300	18.90**
<p><u>เกณฑ์ที่ 5</u> กระวนกระวายทั้งกายและใจหรือเชื่องช้า เชื่องซึมเกือบทุกวัน จนเป็นที่สังเกตเห็นของผู้อื่น (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 9, 10, 29, 30, 31)</p>	.5323	.503	.0426	.202	7.56**

ตารางที่ 4 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ผู้สูงอายุ				t-test
	กลุ่มโรคซึมเศร้า		กลุ่มปกติ		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
เกณฑ์ที่ 6 อ่อนเพลีย ไม่มีเรี่ยวแรง หรือพลังกายเกือบทุกวัน ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 11)	.8065	.398	.0682	.252	14.10**
เกณฑ์ที่ 7 รู้สึกไร้ค่า โทษตนเอง หรือรู้สึกผิดเกือบทุกวัน (ข้อคำถาม ในแบบสัมภาษณ์ คือข้อ 12, 13)	.5968	.495	.0256	.158	9.10**
เกณฑ์ที่ 8 ความสามารถในการคิด หรือสมาธิลดลง หรือตัดสินใจอะไร ไม่ได้เกือบทุกวัน (ข้อคำถามใน แบบสัมภาษณ์ คือข้อ 14, 15, 16)	.9032	.433	.0426	.202	15.37**
เกณฑ์ที่ 9 คิดหมกมุ่นเรื่องความตาย ย่ำคิดเรื่องอยากตาย โดยอาจวางแผน หรือไม่ได้วางแผนฆ่าตัวตาย หรือ พยายามฆ่าตัวตาย (ข้อคำถามในแบบ สัมภาษณ์ คือข้อ 17-21)	.9032	.469	.0085	.092	14.97**

**P < .01

จากตารางที่ 4 พิจารณาจากค่า $\bar{X}$ ของทั้ง 2 กลุ่ม เปรียบเทียบกันโดยใช้สถิติ
เปรียบเทียบ t-test สรุปได้ว่า ในกลุ่มผู้สูงอายุโรคซึมเศร้า และกลุ่มผู้สูงอายุปกติ จะมี
อาการของโรคซึมเศร้าในแต่ละหลักเกณฑ์ ตามหลัก DSM-III-R ทั้งหมด 9 ข้อ แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้สูงอายุกลุ่มโรคซึมเศร้า มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า
ผู้สูงอายุปกติในทุกเกณฑ์

4. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (criteria related validity) โดยการหาค่าความเที่ยงตรงตามสภาพ (concurrent validity) ด้วยวิธีการ

4.1 หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างผลของแบบสัมภาษณ์กับการวินิจฉัยของจิตแพทย์
ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 5 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างผลการสัมภาษณ์โรคซึมเศร้าในผู้สูงอายุ กับการวินิจฉัย
ของจิตแพทย์

ผลจากแบบสัมภาษณ์	ผู้สูงอายุกลุ่มโรคซึมเศร้า		ผู้สูงอายุปกติ		รวม		X ²	φ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เป็นโรค	57	(91.94)	0		57	(13.77)	367.58**	0.95
ไม่เป็นโรค	5	(8.06)	352	(100)	357	(86.23)		
รวม	62	(100)	352	(100)	414	(100)		

**P < .01

จากตารางที่ 5 จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างผลการสัมภาษณ์ จากแบบ
สัมภาษณ์โรคซึมเศร้าในผู้สูงอายุ กับการวินิจฉัยของจิตแพทย์ พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบ Phi (φ) เท่ากับ 0.95

4.2 วิเคราะห์ค่าน้ำหนักในการจำแนก โดยการวิเคราะห์จำแนกประเภท (discriminant analysis)

นำคะแนนจากข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ จำนวน 414 ชุด ซึ่งผลจากการวินิจฉัยของจิตแพทย์ มีผู้สูงอายุกลุ่มโรคซึมเศร้า 62 คน กลุ่มปกติ 352 คน มาวิเคราะห์สมการทำนาย เพื่อแยกผู้สูงอายุที่ป่วยด้วยโรคซึมเศร้าออกจากผู้สูงอายุปกติ โดยการใช้การวิเคราะห์จำแนกประเภท (discriminant analysis) ในโปรแกรม SPSS/PC⁺ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการวิเคราะห์จำแนกประเภท โดยการใช้การวินิจฉัยของจิตแพทย์ (gold standard) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาตัดแบ่งกลุ่ม

ตารางที่ 6 แสดงค่าสัมประสิทธิ์การจำแนก ของการวินิจฉัยของจิตแพทย์ ในสมการวิเคราะห์จำแนกประเภท

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ค่าสัมประสิทธิ์การจำแนก	
	สมการคะแนนมาตรฐาน (ใช้เปรียบเทียบกับน้ำหนักตัวแปร)	สมการคะแนนดิบ (ใช้ประมาณค่าแยกกลุ่ม)
เกณฑ์ที่ 1 อารมณ์เศร้าหมอง เกือบตลอดวัน เกือบทุกวัน ซึ่ง เป็นความรู้สึกของผู้ป่วยเอง หรือเป็นสิ่งที่ผู้อื่นสังเกตเห็นได้ (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 4)	.38229	1.49370

ตารางที่ 6 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ค่าสัมประสิทธิ์การจำแนก	
	สมการคะแนนมาตรฐาน (ใช้เปรียบเทียบน้ำหนักตัวแปร)	สมการคะแนนดิบ (ใช้ประมาณค่าแยกกลุ่ม)
เกณฑ์ที่ 2 รู้สึกเบื่อ ความสนใจ หรือความสนุกสนานร่าเริงลดลง ไปมาก อาการเป็นเกือบทั้งวัน หรือเกือบทุกวัน ผู้ป่วยรู้สึกเอง หรือจากผู้อื่นที่สังเกตได้ว่าผู้ป่วยมีความเฉื่อยชา เชื่องซึมเกือบตลอดเวลา (ข้อคำถามในแบบ-สัมภาษณ์ คือ ข้อ 5)	.32162	1.32374
เกณฑ์ที่ 3 น้ำหนักของร่างกาย ลดลงหรือเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เช่น น้ำหนักลดลงมากกว่าร้อยละ 5 ของน้ำหนักร่างกาย ภายในหนึ่งเดือน โดยที่ผู้ป่วยไม่ได้พยายามลดน้ำหนัก (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 1, 2, 3)	.18079	.69802
เกณฑ์ที่ 4 นอนไม่หลับ หรือ นอนหลับมากกว่าปกติเกือบทุกวัน (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 6, 7, 8)	.41381	1.36745

ตารางที่ 6 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ค่าสัมประสิทธิ์การจำแนก	
	สมการคะแนนมาตรฐาน (ใช้เปรียบเทียบน้ำหนักตัวแปร)	สมการคะแนนดิบ (ใช้ประมาณค่าแยกกลุ่ม)
เกณฑ์ที่ 5 ภาวะวุ่นวายทั้ง กายและใจ หรือเซื่องช้า เซื่องซึมเกือบทุกวัน จนเป็นที่ สังเกตเห็นของผู้อื่น (ข้อคำถาม ในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 9, 10, 29, 30, 31)	.09596	.35684
เกณฑ์ที่ 6 อ่อนเพลีย ไม่มี- เรี่ยวแรงหรือพลังกายเกือบทุกวัน (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 11)	.21494	.77076
เกณฑ์ที่ 7 รู้สึกไร้ค่า โทษตนเอง หรือรู้สึกผิดเกือบทุกวัน (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 12, 13)	.02525	.10532

ตารางที่ 6 (ต่อ)

หลักเกณฑ์ DSM-III-R	ค่าสัมประสิทธิ์การจำแนก						
	สมการคะแนนมาตรฐาน (ใช้เปรียบเทียบน้ำหนักตัวแปร)			สมการคะแนนดิบ (ใช้ประมาณค่าแยกกลุ่ม)			
เกณฑ์ที่ 8 ความสามารถในการคิดหรือสมาธิลดลง หรือตัดสินใจอะไรไม่ได้เกือบทุกวัน (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 14, 15, 16)	.29436			1.17674			
เกณฑ์ที่ 9 คิดหมกมุ่นเรื่องความตาย ย้ำคิดเรื่องอยากตาย โดยอาจวางแผนหรือไม่ได้วางแผนฆ่าตัวตาย หรือพยายามฆ่าตัวตาย (ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ คือ ข้อ 17-21)	.48742			2.44349			
discriminant function	eigenvalue	cammulative percentage	canonical correlation	wilk's lambda	chisquare	df	significance
1	6.6568	100.00	.9324	.1306	829.504	9	.0000

จากตารางที่ 6 สมการคะแนนดิบที่เป็นสมการที่ใช้ในการประมาณการเป็นสมาชิกของกลุ่ม โดยการหาค่าน้ำหนักในการจำแนกกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน จากสมการวิเคราะห์จำแนกประเภทดังนี้

$$\begin{aligned} \text{index} &= (-1.8090020) + A1(1.49370) + A2(1.32374) \\ &+ A3(.69802) + A4(1.36745) + A5(.35684) \\ &+ A6(.77076) + A7(.10532) + A8(1.17674) \\ &+ A9(2.44349) \end{aligned}$$

สมการคะแนนมาตรฐาน เป็นสมการที่แสดงว่าน้ำหนักของตัวแปรต่าง ๆ ที่บ่งชี้ลักษณะของผู้สูงอายุป่วยด้วยโรคซึมเศร้า 9 เกณฑ์ เกณฑ์ที่มีความสามารถในการพยากรณ์สูงสุด โดยพิจารณาจากสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน พบว่า

เกณฑ์ที่มีน้ำหนักความสัมพันธ์กับแบบสัมภาษณ์สูงสุด คือ เกณฑ์ที่ 9 การมีความคิดหมกมุ่นเรื่องความตาย โดยอาจจะวางแผนหรือไม่ได้วางแผน หรือพยายามฆ่าตัวตาย

รองลงมา คือ เกณฑ์ที่ 4 นอนไม่หลับ หรือหลับมากกว่าปกติ

อันดับสาม คือ เกณฑ์ที่ 1 อารมณ์เศร้า

อันดับสี่ คือ เกณฑ์ที่ 2 ความสุขลดลงอย่างมาก หมดความสนใจ

อันดับห้า คือ เกณฑ์ที่ 8 สมาธิเสีย ลังเลใจ ตัดสินใจอะไรไม่ได้

อันดับหก คือ เกณฑ์ที่ 6 อ่อนเพลีย ไม่มีแรง

อันดับเจ็ด คือ เกณฑ์ที่ 3 เบื่ออาหาร น้ำหนักลด

อันดับแปด คือ เกณฑ์ที่ 5 กระวนกระวาย หรือเซื่องช้า

อันดับเก้า คือ เกณฑ์ที่ 7 รู้สึกไร้ค่า รู้สึกผิด

ส่วนค่าสถิติได้ตารางที่ 6 ซึ่งได้ค่า eigenvalue สูง (6.6568)

ค่า canonical correlation มีค่าสูง (.9324) และค่า wilk's lambda ต่ำ (.1306) ลักษณะของผู้สูงอายุป่วยด้วยโรคซึมเศร้า จากการวินิจฉัยของจิตแพทย์ ซึ่งวิเคราะห์ได้จากสมการจำแนก ใช้ประโยชน์ในการจำแนกได้ดี

ตารางที่ 7 แสดงน้ำหนักเฉลี่ยในการจำแนก ผู้สูงอายุที่ป่วยด้วยโรคซึมเศร้าออกจากผู้ป่วยสูงอายุปกติ

ผลจากการวินิจฉัยของจิตแพทย์	ค่าน้ำหนักเฉลี่ย
ผู้สูงอายุกลุ่มโรคซึมเศร้า	6.13277
ผู้สูงอายุกลุ่มปกติ	-1.08020

จากตารางที่ 7 เมื่อนำผลของการวินิจฉัยที่ได้จากจิตแพทย์ มาหาค่าน้ำหนักเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม (group means) ได้ค่าน้ำหนักเฉลี่ยของผู้สูงอายุกลุ่มโรคซึมเศร้า เท่ากับ 6.13277 และผู้สูงอายุกลุ่มปกติ เท่ากับ -1.08020

การกำหนดเกณฑ์ในการจำแนกผู้สูงอายุออกเป็น ผู้สูงอายุที่ป่วยด้วยโรคซึมเศร้า และผู้สูงอายุปกติ โดยการคำนวณจากค่าน้ำหนักเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม ดังนี้

$$\frac{[6.13277 + (-1.08020)]}{2}$$

2

ได้ค่าเกณฑ์ในการจำแนก คือ ค่าคะแนนที่มากกว่า หรือเท่ากับ 2.526285 เป็นผู้สูงอายุที่ป่วยด้วยโรคซึมเศร้า

ตารางที่ 8 อัตราความสามารถในการจำแนกประเภทได้ถูกต้อง

กลุ่มจริง	กลุ่มที่คาดคะเน				ความสามารถ ในการจำแนก	
	ผู้สูงอายุ กลุ่มโรคซึมเศร้า		ผู้สูงอายุ ปกติ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้สูงอายุกลุ่มโรคซึมเศร้า	58	93.5	4	6.5	62	
ผู้สูงอายุกลุ่มปกติ	0	0	352	100	352	99.03

จากตารางที่ 8 จากการทดสอบโดยการนำสมการมาคาดคะเนความเป็นสมาชิก
กลุ่ม ความสามารถในการจำแนกได้ถูกต้อง มีค่าร้อยละ 99.03 ซึ่งเป็นสมการที่ดี สามารถ
จำแนกประเภทได้ผลถูกต้องในอัตราสูงเกือบทั้งหมด มีความผิดพลาดในการจำแนกกลุ่มน้อยมาก

5. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (validity) ของแบบสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบสัมภาษณ์ตามคุณสมบัติของเครื่องมือ เพื่อใช้ในการวินิจฉัยโรคทางจิตเวช โดยใช้วิธีทดสอบเชิงระบาดวิทยา เพื่อหาค่าความไว (sensitivity) ค่าความจำเพาะ (specificity) ค่าการคาดคะเนของแบบสัมภาษณ์ (predictive value) ดังแสดงในตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 แสดงค่าความเที่ยงตรงของแบบสัมภาษณ์ ในการวินิจฉัยโรคซึมเศร้าในผู้สูงอายุไทย

ผลจากแบบสัมภาษณ์	ผู้สูงอายุกลุ่ม โรคซึมเศร้า	ผู้สูงอายุ ปกติ	รวม	Sensitivity ร้อยละ	Specificity ร้อยละ	PVP ร้อยละ	PVN ร้อยละ
เป็นโรค	57	0	57				
ไม่เป็นโรค	5	352	357	91.94	100	100	98.60
รวม	62	352	414				

จากตารางที่ 9

1. แบบสัมภาษณ์มีค่าความไวเฉลี่ย (sensitivity) เท่ากับร้อยละ 91.94 หมายถึง ในการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุที่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้า จำนวน 100 คน แบบสัมภาษณ์สามารถบ่งชี้ว่าผู้สูงอายุป่วยเป็นโรคซึมเศร้าได้ 92 คน
2. แบบสัมภาษณ์มีค่าความจำเพาะ (specificity) เท่ากับร้อยละ 100 หมายถึง ในการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุปกติ 100 คน แบบสัมภาษณ์สามารถบ่งชี้ได้ว่าผู้สูงอายุจำนวนทั้งหมด 100 คน เป็นผู้สูงอายุปกติ
3. แบบสัมภาษณ์มีค่าการคาดคะเนบวก (Predictive value positive) เท่ากับร้อยละ 100

หมายถึง ในการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุ 100 คน และมีผลการสัมภาษณ์เป็นบวก สามารถคาดคะเนได้ว่า ผู้สูงอายุป่วยเป็นโรคซึมเศร้าทุกคน

4. แบบสัมภาษณ์มีค่าการคาดคะเนลบ (Predictive value Negative)
เท่ากับร้อยละ 98.60

หมายถึง ในการสัมภาษณ์ผู้สูงอายุ 100 คน และมีผลการสัมภาษณ์เป็นลบ สามารถคาดคะเนได้ว่า เป็นผู้สูงอายุปกติ จำนวน 99 คน